

Krst Pána

11. január 2026

Mt 3, 13 - 17

Milké sestry a bratia v Kristovi

Pred pár dňami sme si priali všetko najlepšie k novému roku - v našich prianiach prevažovalo zdravie, šťastie, spokojnosť. Ako je to ale s tým šťastím a spokojnosťou? V minulom týždni som si spomenul na viacerých mojich známych - kamarátov, či spolužiakov z mladosti, z detstva. Uvažoval som, kam ich to v živote zaviedlo, či sa naplnili ich predstavy, očakávania. Pri mnohých som si uvedomil problémy, s ktorými musia v živote zápasieť. Neúspešné partnerské vzťahy, rozvody, nikdy sa nekončiace starosti s už dospelými deťmi, rozpory v širšej rodine, nespokojnosť s pracovným uplatnením, choroby a neduhy najbližších. To všetko sa zdá byť niekedy ešte horšie ako vlastné zdravotné problémy, ktoré nakoniec vieme prijať ako určitý osud - niečo, s čím zápasíme.

Väčšina má problémy - napriek tomu, že života sme vykročili s túžbou dosiahnuť šťastie a spokojnosť. Našu generáciu už v mladosti natoľko nezväzovali očakávania rodičov, rodiny, či spoločnosti. A napriek tomu je dnes veľa ľudí nešťastných a nespokojných. Viac, ako by sa - s ohľadom na to, že šťastie a spokojnosť stáli na prvom mieste - dalo očakávať.

Dnes slávime sviatok Pánovho krstu. K čomu tento krst zaväzoval - čím bol Ježiš pokrstený? Bol to iný krsť, ako my dnes praktizujeme. Ježiš nepotreboval očistenie od dedičnej viny. Krst prijal až v dospelosti na začiatku svojho účinkovania a znamenal potvrdenie už nastúpenej cesty. Ježiš svojim krstom ukázal solidaritu s nami, ale zároveň to bol krst Ducha.

My pri krste malých detí hovoríme skôr o začiatku nového života Ducha, duše - o očistení dieťaťa od zla a o odumieraní zlu, ktoré nás od skutočného života odvádza.

Ak narodenie predstavuje začiatok fyzického života, krst znamená duchovné narodenie, začiatok života ducha. Aj keď ešte zatiaľ len v zastúpení rodičov. Rodičia sa pri krste detí hlásia k napomáhaniu rastu ich duchovného života, sľubujú, že svoje deti budú postupne viesť po duchovnej ceste. Naznačujú, že sa neuspokojujú len s fyzickým životom svojich detí, pretože to by bolo málo.

Ako ale máme tomu životu ducha rozumieť? Čo znamená v našom prípade? Tu vzniká veľa nedorozumení. Veľa ľudí sa nazdáva, že na to máme nejaký presný mechanický návod, ktorý nám povie, čo máme robiť, ako máme čo zachovať. Niekedy sa naozaj tvárime, že vieme, pretože sme sa naučili všetko pomenovať, všetko sme sa naučili zhodnotiť. V skutočnosti sme ale často od skutočnej duchovnosti vzdialení, skutočné dobro zostáva vzdialené nielen nášmu konaniu, ale aj nášmu poznaniu. Mnohým kresťanom sa viera zúžila len na mechanické zachovávanie prikázaní. Potom, keď to niekedy nevládzu, rozlúčia sa nielen s kresťanstvom, ale aj s vierou. Hovoria, že stratili vieru. Ale dá sa skutočná viera stratiť?

Ozajstné kresťanstvo je skôr cesta Ducha, na ktorej sa nám duchovno otvára postupne, nie je to niečo, čo by nás riadilo zvonka. Ducha sa nemôžeme zmocniť a už vonkoncom nie násilu. Duch sa nám „javuje“ na ceste, pri ktorej sa nám na každom ďalšom stupni otvára nová perspektíva, nová rovina, otvára sa nám pohľad ďalej - a to dokonca aj smerom dozadu. Vďaka dosiahnutému totiž lepšie chápeme aj naše predchádzajúce úsilie.

Ako to súvisí so spomínaným šťastím v živote? Známa je zásada, že dvere ku šťastiu sa otvárajú smerom od nás, smerom von - šťastie sa nedosahuje nejakým prvoplánovým úsilím, ktorým siahame po už vopred definovanom šťastí, zmocníme sa ho. Naplnenie života nie je niečo, čo by sme si mohli od života zobrať ako niečo už hotové. Naplnenie života je skôr niečo, za čím musíme vykročiť - niečo, čo sa nám odhaľuje až postupne - vtedy, keď to hľadáme. Len na tejto ceste nesmieme ustať, alebo inak povedané nemali by sme ustať v ničom menšom, ako je obrazne povedané to božie.

Ako ilustráciu spomeniem, že hoci všetci z času na čas radi cestujeme, spoznávame nové krajiny, mestá a ľudí, samotné cestovanie sa nemôže stať hlavnou náplňou života. Možno ešte v prípade Zigmunda a Hanzelku to tak bolo. Ale aj u nich cestovanie bolo vlastne prácou pre automobilku, ktorú propagovali vo svete. Ani my naplnenie svojho života nedosiahneme cestovaním za niečím stále novým, čo nakoniec ani nie je nové, a kam nás nakoniec aj tak vždy dobehne náš vlastný nepokoj. Život musí byť aj o niečom hlbšom, duchovnom, čo objavujeme postupne, hoci nám k tomu nik nedá presný návod. Pretože každý sme iný, každý má iné danosti, vlohy, povahu, ľudí okolo seba. Na nás ale záleží, aby sme svojim životom napísali pekný príbeh. Vykročiť za ním môžeme hocikedy. To je ostatne nádej aj pre tých menej šťastných.

Kresťanstvo nám chce pomôcť, ono nám otvára cestu ducha, ono nás krstí svojim duchom. Práve na tejto ceste nám symbolicky pomáha sviatosť krstu, ktorú sme prijali a ktorú v našom mene prijímajú aj naše deti. Snažme sa po nej napredovať.